

FRANCESC MIRALLES

4171

FRANCESC MIRALLES

Primera edició: febrer de 2014

Edició: Joana Costa Knufinke

Disseny i il·lustració de la coberta: Opalworks / Juanjo Ávila

© 2014, Francesc Miralles Contijoch, pel text

© 2014, Editorial Cruïlla

Balmes, 245 - 08006 Barcelona

editorial@cruilla.cat

ISBN: 978-84-661-3416-3

DL: M-946-2014

Impress a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

«L'amor és la nostra resistència.
[...] Si ara vivim amb por,
llavors m'esperaré mil anys
per tornar a veure el teu somriure.»
MUSE

1 AGES

12 d'agost de 4171

L'Ilka encara dorm al seu mòdul de son individual, que ha decorat amb petits hologrames d'estels, quan una llum blavosa se li encén al canell. El senyal parpelleja tres cops abans no comenci la picor a la pell que l'arrencarà definitivament del son. Un missatge acaba d'entrar al seu tatuatge intel·ligent amb forma de gira-sol.

Feliç 16è aniversari, filla!
Ens veurem aquesta nit per sopar.
Tant de bo que t'agradi aquest regal.
T'estimem molt!

Encuriosida, la noia passa el dit pel tatuatge perquè s'obri el regal adjunt. Al centre del gira-sol, la felicitació deixa pas a un codi amb el missatge següent a sota:

Vàlid per a 1 teletransportació.
Bon viatge en el temps!
---AGES---

L'Ilka no pot evitar fer un bot d'alegria. Sempre ha desitjat anar a aquest parc temàtic que permet, durant una hora, visitar moments clau de la història. A causa dels petits riscos que implica el viatge, els menors de setze anys mai no han tingut accés a AGES.

Surt excitada del mòdul per cruspir-se l'esmorzar hipocalòric que apareix per un dels dispensadors de la cuina. La màquina informa que li falten només quaranta-vuit hores per aconseguir la massa muscular ideal.

Mentre mastega les boletes amb gust de taronja se sent molt feliç. Feia temps que deixava anar indirectes a casa sobre el seu regal i per fi li han fet cas. Podrà experimentar en viu els esdeveniments del passat, en lloc de conformar-se amb les restes protegides del Museu d'Història de les Eres que visita sempre que pot.

Somriu entusiasmada abans d'enviar un missatge d'agraïment als pares, que han marxat uns dies de viatge. No es pot imaginar una manera millor d'entrar a la majoria d'edat que aquesta cabina teletransportadora.

Un cop vestida, surt de casa feta un sac de nervis.

Agafa el mòdul suburbà que porta cap al Tibidabo, on hi ha el parc temàtic. Ha decidit que aquest dilluns no es connectarà a la Facultat d'Història on tot just ha començat el curs. El seu tutor virtual entendreà que un dia així l'ha de dedicar a ella mateixa. De fet, aquest viatge li servirà per fer un treball que serà l'enveja de la comunitat de companys.

L'Ilka llisca per les entranyes de Barcelona per un continu de publicitat tridimensional que fa temps que ha deixat de mirar. Pensa, això sí, que ha tingut sort de

néixer en una època en què la majoria d'edat s'assoleix als setze anys. En temps molt remots hauria hagut d'esperar als divuit o fins i tot als vint-i-un per ser considerada adulta. Però, és clar, en aquelles èpoques tampoc no podien viatjar en el temps.

En els pocs minuts que dura el trajecte rep una dotzena de felicitacions al seu tatuatge. Massa emocionada amb el que l'espera al parc, els respon tots amb un mateix cor virtual que batega.

A les deu del matí, AGES està desert.

L'Ilka se sorprèn molt de ser l'única visitant a l'atracció estrella de la ciutat. Encara que sigui dilluns i gairebé tothom estigui treballant o estudiant des de casa, esperava trobar una munió de viatgers disposats a teletransportar-se a altres èpoques. Sempre ha sentit a dir que hi pot haver cues llarguíssimes i que, de vegades, s'ha de demanar hora per poder fer el viatge l'any i dia desitjat. No poden coincidir dues persones del futur en el mateix temps i espai. Però avui no hi ha ningú més que ella.

Mentre travessa emocionada una passarel·la transparent, li agrada la idea de ser, ara i aquí, l'única aventurera de la història.

La recepció d'AGES és una esfera groguenca on sona música subliminal. No la pot sentir, però en nota els efectes als membres, que s'afluixen immediatament com si es trobés submergida en aigua calenta.

Semblants a tentacles d'un pop transparent, d'allà surten sis túnels cap a les diferents cabines de teletrans-

portació. Abans, però, ella haurà de validar el seu passi i escollir la destinació on s'estarà l'hora més excitant de la seva vida, com diu la publicitat.

Rere un taulell de llum, un noi de pell fosca atén l'única visitant del parc amb un ampli somriure. A l'alçada del cor porta una placa luminescent amb el seu nom: Biel.

—Com és que no hi ha ningú? —pregunta l'Ilka mentre li ensenya el canell, on ja parpelleja el gira-sol.

—Hem hagut de tancar dos dies per prevenció, però ja ha passat el perill.

—Quin perill?

L'empleat mira en totes direccions i, un cop segur que estan sols, abaixa la veu:

—No t'ho hauria de dir, perquè la versió oficial és que eren feines de manteniment. De fet, molta gent pensa que encara no hem obert.

—I què ha passat? —pregunta l'Ilka, molt intrigada.

—El parc ha rebut amenaces. Un grup radical de conservacionistes de la història va anunciar que atemptaria contra AGES per denunciar els perills d'aquests viatges. Les investigacions es van tancar ahir a la nit i no han dut enlloc... La policia ha arribat a la conclusió que es tracta d'una broma de criatures amb massa temps lliure.

De sobte el noi canvia el to de veu, com si recordés quina és la seva funció allà, i pregunta a l'Ilka:

—Has decidit ja on vols saltar?

—Saltar?

—Això és el que oferim aquí —diu, i somriu mostrant unes dents perfectes—. Un salt cap enrere en el temps.

ANY ZERO

L'Ilka no s'ho pensa gaire per triar destinació. Anirà tan enrere com sigui possible, per alguna cosa és estudiant d'història. Llàstima que la destinació més llunyana en el passat sigui el 2714, pensa mentre es despulla a la cabina de teletransportació per posar-se l'uniforme de viatge. Hauria preferit anar més lluny, quan tot era molt caòtic i emocionant, però s'haurà de conformar amb els primers anys d'història d'Edèn.

El motiu d'aquesta limitació es troba, en part, en la granota de teixit reflectant amb la qual s'acaba de vestir. Li atorgarà invisibilitat —fins i tot a la cara i les mans, que té descobertes— de manera que no pugui interferir amb els fets històrics, i li servirà de transport. Si intentés fer el salt amb roba normal, en el procés de reintegració de molècules es podrien barrejar els tèxtils amb els teixits del seu cos. Per això s'ha de treure també la roba interior.

En lliurar-li la granota de viatge, l'empleat que l'ha acompanyat a la cabina li ha explicat que, de totes maneres, aquest teixit no podria fer-la invisible abans del 2714. En aquells temps tan remots, els ulls dels

humans no eren sensibles encara al vel quàntic que fa desaparèixer un objecte o una persona del camp de visió. Un altre motiu, ha afegit el noi, és que, a Catalunya, els temps anteriors al 2714 van ser massa inestables i violents perquè s'hi pugui passar una hora sense córrer greu perill.

L'Ilka ja s'ha vestit i s'ha deixat inserir amb un làser el programa que li permetrà entendre de manera instantània totes les llengües del passat. Ara espera impacient dins del tub de teletransportació. Està molt nerviosa. Abans de començar el viatge, davant seu s'obre un holograma. Un famós presentador de programes en xarxa la saluda pel nom i explica amb to didàctic:

—Estàs a punt de viatjar al 2714, l'anomenat Any Zero de l'Era d'Edèn, quan després de set segles de guerres i catàstrofes naturals es va aconseguir reduir la població mundial a 8 milions d'humans. La mateixa que tenia la Terra de les primeres civilitzacions, però amb una tecnologia prou avançada perquè tots els dispositius humans ja fossin hàbilment integrats a la natura i al nostre cos, i amb una disposició política d'estats confederats que ha permès la pau de què encara avui gaudim a Catalunya.

La viatgera desconnecta mentalment un instant per agafar aire. Fa tant de temps que esperava fer «el salt» que ara té por de desmaiar-se a causa dels nervis. No s'ha teletransportat mai en el temps. «Deu ser dolorós?», es pregunta.

Mentre inspira i expira profundament per relaxar-se,

a l'holograma el presentador ha estat substituït per les normes a seguir. L'Ilka obre els ulls blaus amb atenció.

1. El viatger del temps restarà en silenci absolut durant l'hora de visita a l'època escollida.
2. En els seus moviments es mantindrà a una distància de seguretat de 5 metres de qualsevol humà, animal, planta o objecte del seu interès.
3. No farà res que permeti que la seva presència pugui ser detectada pels aborígens del temps escollit.
4. La violació de qualsevol d'aquestes tres normes serà castigada amb la multa que estableixi el reglament d'AGES. El viatger, a més, serà retornat immediatament a l'actualitat.

L'Ilka fa que sí amb el cap, desitjosa de començar el viatge com més aviat millor. «Quina llàstima no poder tocar res», pensa. Li hauria encantat endur-se algun record del 2714 per poder-lo ensenyar a casa i als companys de curs. És la primera que fa els setze anys i sap que tots es moririen d'enveja si sabessin que és a punt de fer un salt en el temps.

La llum de la cabina, fins ara agradablement tènue, augmenta tot d'una d'intensitat i ella sap que és a punt de saltar. Aviat les partícules del seu cos desapareixeran per reagrupar-se a l'Any Zero i, una hora després, tornar a la configuració del lloc d'origen.

Nota un pessigolleig a tot el cos mentre la llum puja i baixa compassadament, com un batec.

De sobte, un espetec elèctric ressona a la cabina.

«Alguna cosa ha anat malament», pensa l'Ilka just abans que es fonguin els llums. «Deu ser una fallada del sistema elèctric.»

Preocupada, s'espera molt quieta en la foscor mentre el cor li fuetreja nerviosament dins el pit. Pel que ha estudiat, sap que és molt perillós interrompre un procés de teletransportació. Les partícules podrien perdre les coordenades i no reagrupar-se de manera correcta.

Cada cop més espantada, l'Ilka mira cap a on calcula que hi ha la porta de la cabina. Com és que l'empleat, en Biel, no ve a fer-se càrrec de la situació?

No ha acabat de preguntar-se això quan una llum encegadora envaeix l'espai i tota la cabina comença a tremolar de manera descontrolada. Busca amb la mirada un botó d'emergència, alguna cosa que li permeti avisar del que està passant, però no troba res. Vol cridar per demanar ajuda, però no pot. Tot el seu cos s'està sacsejant.

Fins que una gran deflagració ho envaeix tot i l'Ilka cau inconscient.

Després de l'explosió arriba una breu però espessa foscor que precedeix la tornada de la llum. I no és una llum qualsevol.

LA RUNA I EL SOLDAT

12 d'agost de 1714

Quan l'Ilka va poder obrir els ulls, plens de pols i cendra calenta, es va quedar paralizada.

«Els programes d'història deuen estar tergiversats o molt mal documentats», va pensar. El que l'envoltava no encaixava gens ni mica amb el que havia après sobre l'inici de l'Era d'Edèn. El que veia era més aviat una estampa de l'infern.

Entre la runa hi havia soldats ferits que gemegaven, mentre dones i criatures corrien enmig d'un terrabastall de crits i explosions. L'olor de sofre i carn cremada ho impregnava tot, alhora que un fum negre s'escampava pels carrers empedrats, dificultant-li la respiració.

L'Ilka sentia tanta cremor al pit que va estossegar, tot violant la primera norma dels viatgers en el temps. La segona norma la va desobeir per força en ser empesa per dos homes que transportaven un ferit.

En caure sobre la runa, alguna cosa punxeguda se li va clavar al genoll mentre es protegia el cap amb els

braços. Una nova detonació va aixecar una onada de terra, pols i pedres.

Estava tan espantada que va trigar uns instants a adonar-se que jeia al costat d'un soldat greument ferit. L'uniforme no tenia res a veure amb les imatges que havia vist de la vida a l'Era d'Edèn. Duia una casaca blava fins als genolls, amb el coll i part de les mànigues vermelles, del mateix color que les mitges. Al bell mig de cada sabata lluïa una gran sivella de ferro.

Aquella indumentària hauria fet que l'Ilka pensés en una pel·lícula de corsaris i pirates, si no fos perquè estava terroritzada i el soldat va deixar anar un udol llarg i profund.

Tot i que mai no s'havia trobat en una situació com aquella, instintivament li va enretirar el barret, que tenia una curiosa forma triangular. L'home devia rondar la trentena i tenia els cabells amarats de sang. De sobte, va obrir els ulls molt astorat i va dir:

—D'on surts, tu?

L'Ilka no s'atrevia a contestar. Els viatgers del temps tenen prohibit establir cap mena de contacte amb els aborígens, per no alterar el curs de la història. Però ja havia transgredit les lleis dos cops. De fet, va pensar, valia més que des del control del parc s'adonessin que estava interactuant. Així la retornarien immediatament i podria sortir d'aquell infern.

No li venia de gust passar els cinquanta minuts que restaven enmig d'aquella destrucció i misèria.

—Sóc... sóc una visitant —va dir ben alt, esperant ser escoltada a l'altre costat.

—Com dius?

Per un moment, l'Ilka va pensar que les anomalies tècniques que havia patit durant el salt potser havien espatllat el programa que li havien implantat per entendre —i, per tant, parlar— l'idioma de qualsevol època.

—Estic aquí de pas.

El soldat es va agitar lentament entre la runa mentre, a mig centenar de metres, el sostre d'un edifici esclatava en mil bocins dins d'una pluja de foc.

L'expressió del ferit restava inalterable, potser perquè ja no tenia forces per posar-se a cobert. Amb els dits plens de nafres, va atrapar la mitja melena morena de l'Ilka i li va estirar un floc de cabells suaument. Després va clavar la mirada en els seus ulls blaus i li va dir molt sever:

—Si fossis la meva filla, t'hauria de clavar una bufetada per anar amb el cap descobert. Però suposo que ja tant li fa tot. Quan he obert els ulls, em pensava que eres un àngel que se'm venia a endur... Llàstima.

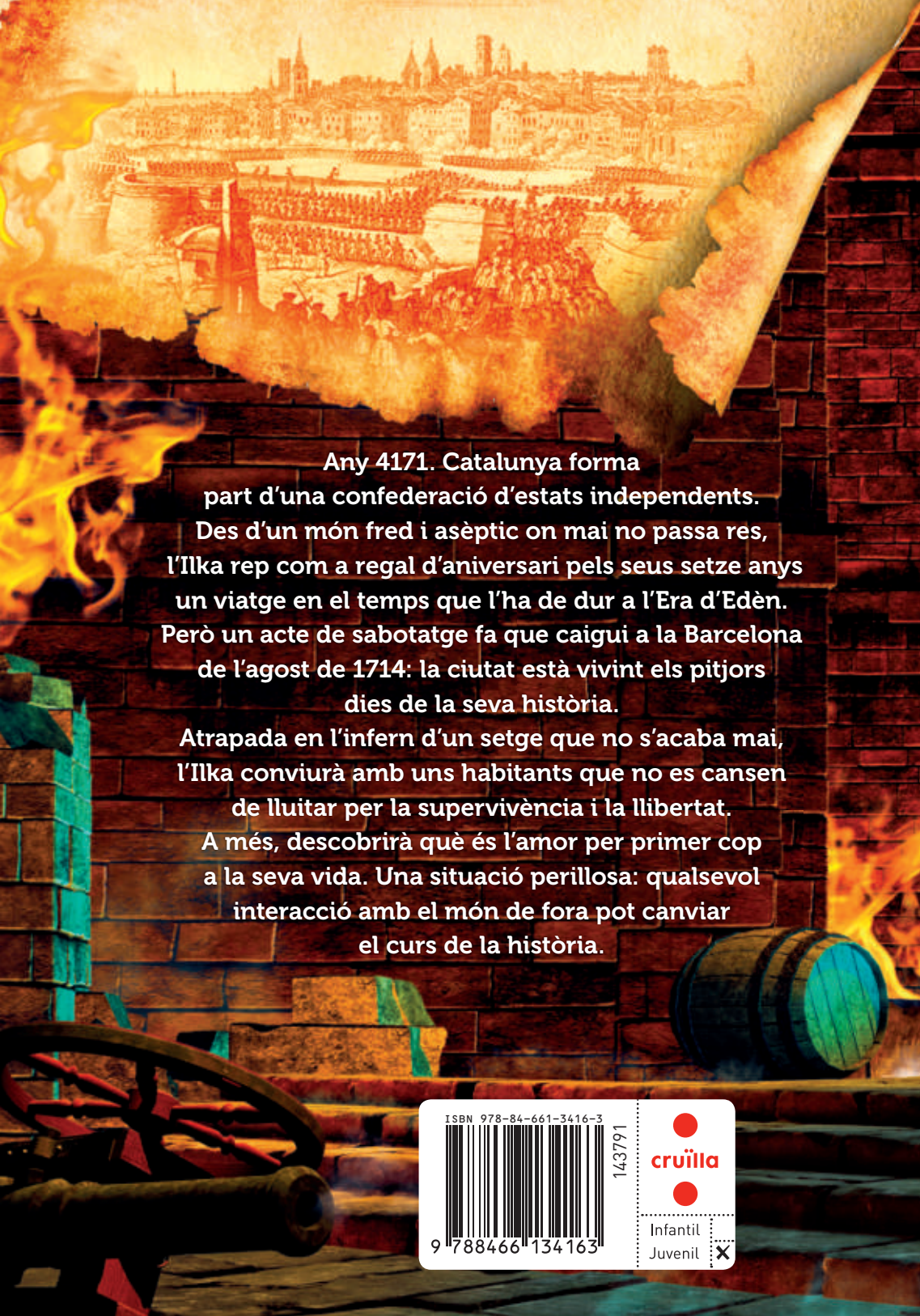
L'home mirava amb estranyesa el vestit d'una peça de la noia. La tela taronja reflectant estava coberta de pols i cendra. Una estripada al camal dret deixava a la vista el genoll ensangonat. Li coïa moltíssim, però aquell no era el moment de preocupar-se per ella mateixa, es va dir.

—El puc ajudar en alguna cosa? Vaig a buscar una ambulància aèria?

Amb cara de no entendre res, el soldat va esclatar a riure fins que l'ofec el va obligar a aturar-se. Tot seguit, va intentar incorporar-se un cop més sense èxit. El seu front, que regalimava suor barrejada amb sang, es va tensar en respondre:

—Sí, em pots ajudar. Agafa el meu fusell i fuig d'aquí! Ben lluny. Si pel camí et trobes un dels maleïts homes de Berwick li fots un tret de part meva. Per santa Eulàlia que...

No va continuar. Els ulls de l'home es van quedar fixos en algun punt del cel d'estiu, que de sobte tornava a ser blau, com si volgués acomiadar el soldat amb l'horitzó pur dels infants.

**Any 4171. Catalunya forma
part d'una confederació d'estats independents.
Des d'un món fred i asèptic on mai no passa res,
l'Ilka rep com a regal d'aniversari pels seus setze anys
un viatge en el temps que l'ha de dur a l'Era d'Edèn.
Però un acte de sabotatge fa que caigui a la Barcelona
de l'agost de 1714: la ciutat està vivint els pitjors
dies de la seva història.**

**Atrapada en l'infern d'un setge que no s'acaba mai,
l'Ilka conviurà amb uns habitants que no es cansen
de lluitar per la supervivència i la llibertat.**

**A més, descobrirà què és l'amor per primer cop
a la seva vida. Una situació perillosa: qualsevol
interacció amb el món de fora pot canviar
el curs de la història.**

ISBN 978-84-661-3416-3

9 788466 134163

143791

cruïlla

Infantil
Juvenil

